

горестъта си и още на портата заплакахъ, като момче, съ безпомощни сълзи.

Добрата леля Станка, която ме обичаше и гледаше като сжща майка, остана зачудена.

— Ами защо плачешъ, лели?... У-у гледай сега, бива ли тъй! Цѣлъ мжжъ да плаче... Какво ще каже леля ти Дъмша, като те види.

При тия думи на леля Станка, мжжътъ, когото утешаваше съ такъвъ нѣженъ укоръ, се разплака повече. Той се захлупи върху гривата на магарето и едвамъ можа да каже отъ хълцания:

— Азъ отивамъ въ планината и нѣма да видя леля Дъмша.

— У, ти да не останешъ тамъ, лели... Забравихъ да ти кажа... Утре рано да си дойдешъ...

Тя ме помилва съ коравата си ржка, прекръсти ме и ме изпрати. Азъ смушихъ магарето и хвъркнахъ, като че ли върху крилата на самата фантазия, успокоенъ и пѣленъ съ надежди. Когато се обърнахъ, азъ видохъ леля Станка, че тича по мене и съ страшни ржкомахания вика, колкото може:

— Па да не останешъ тамъ, ами да си дойдешъ, чу ли?

Рано сутринята на Възнесение, азъ се спущахъ бързо по стръмния планински пѣтъ къмъ село. Азъ мислѣхъ за леля Дъмша и за Ангелинка и душата ми се вълнуваше. Азъ бързахъ, пѣехъ и дразнѣхъ съ викътъ си птицитѣ, които се пробуждаха и скачаха изъ клонитѣ. Слизахъ по полянкитѣ и берѣхъ отъ росната иглика, която се жълтѣеше навредъ изъ храсталака. Набрахъ цѣлъ